

EUROOPAN KESKUSPANKKI

**EUROOPAN KESKUSPANKIN LAUSUNTO,
annettu 4 päivänä tammikuuta 2002**

**Suomen valtiovarainministeriön pyynnöstä, joka koskee ehdotusta hallituksen esitykseksi
luottolaitostoiminnasta annetun lain muuttamisesta**

(CON/2002/1)

1. Euroopan keskuspankki (EKP) vastaanotti 21 päivänä toukokuuta 2001 Suomen valtiovarainministeriöltä pyynnön antaa lausunto ehdotuksesta hallituksen esitykseksi luottolaitostoiminnasta annetun lain muuttamisesta (jäljempänä ”ehdotus”). Ehdotus koskee erityisesti i) sähköisen rahan liikkeeseen laskua ja maksujenvälitystä harjoittavia luottolaitoksia, ii) muiden yritysten kuin luottolaitosten oikeutta vastaanottaa yleisöltä takaisinmaksettavia varoja ja iii) asiamiehen käyttämistä sekä muuta pankkipalvelujen ulkoistamista.
2. EKP:n toimivalta lausunnon antamiseen perustuu Euroopan yhteisön perustamissopimuksen (jäljempänä ”perustamissopimus”) 105 artiklan 4 kohtaan ja kansallisten viranomaisten velvollisuudesta kuulla Euroopan keskuspankkia suunnitelmista lainsäädännöksi 29 päivänä kesäkuuta 1998 annetun neuvoston päätöksen 98/415/EY¹ 2 artiklan 1 kohdan toiseen, viidenteen ja kuudenteen luetelmakohtaan, koska ehdotukseen sisältyy maksuvälineitä, maksu- ja selvitysjärjestelmiä koskevia säännöksiä sekä rahoituslaitoksiin sovellettavia sääntöjä, jotka voivat merkittävästi vaikuttaa rahoituslaitosten ja markkinoiden vakauteen. Tämän lausunnon on antanut EKP:n neuvosto EKP:n työjärjestyksen 17.5 artiklan ensimmäisen virkkeen mukaisesti.
3. Ehdotuksen tavoitteena on, että peruspankkipalveluja koskeva Suomen lainsäädäntö saatetaan ajantasalle ottaen huomioon teknologisen kehityksen mahdollistamien keinojen käyttö pankkipalvelujen tarjonnassa. Ehdotuksen tavoitteena on myös varmistaa, että pankkipalvelut ovat maantieteellisesti mahdollisimman laajalti saatavissa pankkisektorin uudelleenjärjestelyistä huolimatta. Ehdotuksen mukaiset tavoitteet saavutetaan kolmella eri keinolla: ensinnäkin luottolaitostoiminnasta annettuun lakiin 1607/1993 (jäljempänä luottolaitoslaki) lisätään uudet säännökset sähköisen rahan liikkeeseenlaskua ja maksujenvälitystä harjoittavista luottolaitoksista. Toiseksi ehdotuksen mukaan myös sellaisilla osakeyhtiöllä ja osuuskunnilla, jotka eivät ole luottolaitoksia (jäljempänä muut yritykset), olisi tietyin edellytyksin oikeus vastaanottaa yleisöltä vaadittaessa takaisinmaksettavia varoja niin sanotuille asiakastileille sekä

¹ EYVL L 189, 3.7.1998, s. 42.

laskea tietyin rajoituksin liikkeelle sähköistä rahaa. Näin ollen tällaisilla muilla yrityksillä olisi niiden toimialasta riippumatta oikeus vastaanottaa varoja asiakastileille ja laskea sähköistä rahaa liikkeelle tiettyihin tarkoituksiin. Ehdotuksen mukaan vaikka tarkoituksena on antaa vähittäiskauppaa harjoittaville yrityksille ja ketjuille oikeus varojen vastaanottamiseen asiakastileille, oikeutta ei rajoiteta ainoastaan vähittäiskauppaa koskevaksi vaan myös kaikenlaisia palveluja tarjoavat yritykset voisivat tarjota tällaisia tilejä. Kolmanneksi ehdotuksessa annettaisiin luottolaitoksille ja sijoituspalveluyrityksille oikeus asiamiehen käyttöön liiketoimintansa harjoittamisessa.

4. Ehdotuksen mukaisen ensimmäisen keinon osalta ehdotuksessa laajennetaan luottolaitoslain soveltamisalaa siten, että luottolaitostoimintana pidettäisiin liiketoimintana harjoitettavaa yleistä maksujenvälitystä ja sähköisen rahan liikkeeseenlaskua. Ehdotuksen mukaan koska sekä yleinen maksujenvälitys että sähköisen rahan liikkeeseenlasku perustuvat takaisinmaksettavien varojen vastaanottamiseen yleisöltä ja tällaisten varojen lyhytaikaiseen sijoittamiseen, näitä molempia toimintoja säänneltäisiin samojen periaatteiden mukaisesti. Näin ollen lakiin lisättäisiin säännökset uudesta luottolaitosmuodosta, maksuliikkeyhteisöstä, jonka toiminta rajoittuisi yleiseen maksujenvälitykseen sekä sähköisen rahan liikkeeseenlaskuun. EKP toteaa, että näiden säännösten tarkoituksena on panna Suomen lainsäädännössä täytäntöön sähköisen rahan liikkeeseenlaskijoiden liiketoiminnan aloittamisesta, harjoittamisesta ja toiminnan vakauden valvonnasta 18 päivänä syyskuuta 2000 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2000/46/EY². EKP toteaa, että vaikka komissio on toimivaltainen viranomainen valvomaan direktiivien täytäntöönpanoa Suomen lainsäädäntöön, EKP kuitenkin käyttää tässä yhteydessä mahdollisuutta antaa lausunto sellaisista kansallisista säännöksistä, jotka koskevat EKP:n toimivaltaa.
5. EKP toteaa, että luottolaitoslain soveltamisalaa laajennetaan ja että maksuliikkeyhteisöön sovelletaan direktiivin 2000/46/EY säännöksiä. Tältä osin EKP huomauttaa, että direktiivin 2000/46/EY 1 artiklan 5 kohdan mukaan sähköisen rahan liikkeeseenlaskijoiden muu liiketoiminta kuin sähköisen rahan liikkeeseenlasku rajoitetaan siihen läheisesti liittyvien rahoitus- tai muiden palveluiden tarjoamiseen, kuten sähköisen rahan hallinnointiin, joka tapahtuu suorittamalla toiminnallisia ja muita aputoimintoja, jotka liittyvät sen liikkeeseenlaskuun, sekä muiden maksuvälineiden liikkeeseenlaskuun ja hallinnointiin. Ehdotuksen mukaan maksuliikkeyhteisön liiketoimintaa voi olla i) muiden takaisinmaksettavien varojen kuin talletusten vastaanottaminen yhteisöltä ja muunlainen varainhankinta; ii) yleinen maksujenvälitys ja muu maksuliikenne; iii) sähköisen rahan liikkeeseenlasku ja siihen liittyvä tietojenkäsittely ja tietojen tallentaminen muiden yritysten lukuun sekä iv) valuutanvaihto. Ottaen huomioon yllämainitut direktiivin 2000/46/EY mukaiset rajoitukset EKP ehdottaa, että valuutanvaihdon osalta olisi ehkä harkittava uudelleen, onko se yhdenmukaista niiden toimintojen kanssa, joita sähköisen rahan liikkeeseenlaskijat voivat harjoittaa

² EYVL L 275, 27.10.2000, s. 39.

direktiivin 2000/46/EY mukaan. Toiminnan vakautta koskevissa direktiivin 2000/46/EY säännöksissä, joiden tarkoituksena on turvata sähköisen rahan liikkeeseenlaskijoiden toiminnan rahoituksellinen asema ja taloudellinen vakaus, ei välttämättä täysin oteta huomioon valuutanvaihtoon liittyviä riskejä. Tämän vuoksi EKP katsoo, että valuutanvaihdon tulisi vähintäänkin olla selkeästi erotettua sähköisen rahan liikkeeseenlaskemista koskevista toiminnoista. Tällä tavoin saavutettaisiin paremmin direktiivin 2000/46/EY tavoite, eli tasapaino yhtäältä sähköisen rahan liikkeeseenlaskijoihin sovellettavan, toiminnan vakauden kevyemmän valvontajärjestelmän ja toisaalta liikkeeseenlaskijoiden liiketoiminnan rajoitusten välillä.

6. Lisäksi EKP haluaa tuoda esille, että ehdotuksen yksityiskohtaisissa perusteluissa, joista ilmenee hallituksen tulkinta ehdotetuista säännöksistä, esitetään lisäedellytys sähkörahan määritelmälle Suomessa - sen mukaan sähköinen väline, jolle rahallinen arvo on tallennettu, on annettava asiakkaalle. Tämän edellytyksen vuoksi sähköinen raha, joka perustuu keskitettyyn tilijärjestelmään, jäisi sähköisen rahan määritelmän ulkopuolelle. Ehdotuksen mukainen lähestymistapa ei siten ole teknologian kannalta neutraali, ja koska direktiivissä 2000/46/EY ei nimenomaisesti säädetä tällaisesta edellytyksestä, EKP esittää, että tällaista ehdotuksen yksityiskohtaisissa perusteluissa esitettyä lisäedellytystä harkittaisiin uudelleen (ks. myös alla 13 kohta).
7. Lisäksi EKP toteaa, että Euroopan keskuspankkijärjestelmän ja Euroopan keskuspankin perussäännön (jäljempänä "perussääntö") 19.1 artiklan mukaan EKP voi rahapoliittisten tavoitteiden perusteella edellyttää jäsenvaltioihin sijoittautuneilta luottolaitoksilta vähimmäisvarantojen pitämistä EKP:ssä ja kansallisissa keskuspankeissa olevilla tileillä. Luottolaitosten liiketoiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta 20 päivänä maaliskuuta 2000 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2000/12/EY³, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2000/28/EY⁴, sähköisen rahan liikkeeseenlaskijat määritellään luottolaitoksiksi. Siten vähimmäisvarantojen soveltamisesta 1 päivänä joulukuuta 1998 annetun asetuksen EKP/1998/15⁵, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella EKP/2000/8⁶, mukaisia vähimmäisvarantovelvoitteita sovelletaan myös sähköisen rahan liikkeeseenlaskijoihin, ja tässä tapauksessa ehdotuksen mukaisiin maksuliiketehtäviin.

Lisäksi myös rahalaitossektorin konsolidoidusta taseesta 1 päivänä joulukuuta 1998 annetun asetuksen EKP/1998/16⁷, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella EKP/2000/8⁸, mukaisia tilastointiin liittyviä raportointivaatimuksia, jotka on osoitettu rahalaitoksille, sovelletaan myös maksuliiketehtäviin Suomessa.

3 EYVL L 126, 26.5.2000, s.1

4 EYVL L 275, 27.10.2000, s. 37.

5 EYVL L 356, 30.12.1998, s. 1.

6 EYVL L 229, 9.9.2000, s. 34.

7 EYVL L 356, 30.12.1998, s. 7. Asetus EKP/1998/16 on kumottu rahalaitossektorin konsolidoidusta taseesta 22 päivänä marraskuuta 2001 annetulla asetuksella EKP/2001/13, joka tulee voimaan 1.1.2002 (EYVL L 333, 17.12.2001, s. 1).

8 EYVL L 229, 9.9.2000, s. 34.

Kuten EKP totesi direktiiviä 2000/46/EY koskeneeseen ehdotukseen antamassaan lausunnossa (CON/98/56)⁹, EKP:n oikeus asettaa vähimmäisvarantovelvoitteita ja tilastointiin liittyviä raportointivaatimuksia kaikille sähköisen rahan liikkeeseenlaskijoille on olennaisen tärkeä, jotta voidaan varmistaa, että EKP:n rahapolitiikan välineet ja menettelyt ovat valmiina, mikäli sähköisen rahan määrä kasvaa huomattavasti, millä saattaa olla merkittäviä vaikutuksia rahapolitiikkaan.

8. Ehdotuksen mukaisen toisen keinon osalta EKP toteaa, että voimassa olevan Suomen lainsäädännön mukaan ainoastaan talletuspankit voivat ottaa vastaan talletuksia yleisöltä. Ero talletuksen ja muiden yleisöltä hankittujen takaisinmaksettavien varojen ja vastaavasti talletuspankkitoiminnan ja muun luottolaitostoiminnan välillä on Suomen kansallisessa lainsäädännössä korostetumpi kuin pankkitoimintaa koskevissa yhteisön direktiiveissä. Yhteisön direktiiveissä ei anneta erityisiä sääntöjä talletuspankin toiminnasta.

Ehdotuksen mukaan talletuspankeilla Suomessa säilyisi yksinoikeus talletusten vastaanottamiseen, mutta myös muilla yrityksillä, siten kuin ne on määritelty yllä 3 kohdassa, olisi oikeus vastaanottaa yleisöltä tilimuotoisia varoja. Tällaiseen muiden yritysten oikeuteen sisältyisi myös oikeus laskea tietyin rajoituksin liikkeeseen sähköistä rahaa (ks. alla kohdat 9 ja 10). Luottolaitoslaissa olevaa talletuksen määritelmää muutettaisiin siten, että sillä tarkoitettaisiin vain talletuspankin vastaanottamia varoja. Talletuksen määritelmä ei näin ollen kattaisi muiden yritysten vastaanottamia varoja ja maksukyvyttömyystilanteessa ainoastaan talletus voidaan korvata talletussuojarahastosta. Muut yritykset eivät voi kuulua talletussuojajärjestelmään ja tämän vuoksi asiakastilillä olevia varoja on pidettävä riskisijoituksena, sillä niillä ei ole talletussuojaa. Myöskään luottolaitoksia koskevat vakavaraisuussäännökset tai vastaavat vaatimukset eivät koske näitä muita yrityksiä.

9. Ehdotuksen mukaan jos tällaisen muun yrityksen asiakastilillä olevia varoja tai sen liikkeeseen laskemaa sähkörahaa voidaan käyttää ainoastaan tämän yrityksen myymien tavaroiden tai palvelujen maksamiseen, kyseessä ei ole luottolaitostoiminta eikä luottolaitoslakia näin ollen sovellettaisi. Ehdotuksen mukaan asiakastilille vastaanotettaviin varoihin sovellettaisiin kuitenkin 3000 euron määräistä asiakaskohtaista enimmäisrajaa. Vastaavasti sähköisen rahan liikkeeseen laskemisen osalta yhdelle sähköiselle tietovälineelle voitaisiin tallentaa sähköistä rahaa enintään 150 euroa. Lisäksi asiakastilillä olevat varat voitaisiin myös nostaa käteisenä.
10. EKP toteaa, että direktiivin 2000/46/EY 8 artiklan mukainen poikkeus jättää soveltamatta tämän direktiivin säännöksiä otetaan ehdotuksessa täysimääräisesti käyttöön, kun muun yrityksen kuin luottolaitoksen liikkeeseen laskema sähköinen raha hyväksytään maksuvälineenä sellaisessa yrityksessä, joka kuuluu samaan yritysryhmään kuin sähköisen rahan liikkeeseen laskenut yritys. Ehdotuksessa tällainen yritysryhmä määritellään joko kirjapolin 1336/1997 mukaiseksi konserniksi tai ryhmäksi, johon kuuluvat yritykset sijaitsevat selkeästi rajatulla alueella taikka

⁹ EYVL C 189, 6.7.1999, s. 7.

johon kuuluvilla yrityksillä on toisiinsa läheinen liiketaloudellinen yhteys. Direktiivin 2000/46/EY 8 artiklassa säädetyn poikkeuksen soveltamisala on ehdotuksessa laajennettu koskemaan myös yllä mainituilla asiakastileillä olevia varoja. Ehdotuksen mukaan tässä tapauksessa Rahoitustarkastus voi päättää, että muu yritys voi harjoittaa yllä mainittua toimintaa ilman toimilupaa. Myös tällaisiin asiakastileillä oleviin varoihin sovellettaisiin 3000 euron määräistä asiakaskohtaista enimmäisrajaa ja sähköisen rahan liikkeeseen laskemisen osalta yhdelle sähköiselle tietovälineelle voitaisiin tallentaa sähköistä rahaa enintään 150 euroa.

Direktiivin 2000/46/EY 8 artiklan mukainen poikkeus on poikkeus direktiivin pääperiaatteista, joiden tavoitteena on turvata sähköisen rahan liikkeeseenlaskijoiden toiminnan vakaus ja erityisesti niiden taloudellinen asema. EKP katsoo, että maksujärjestelmien moitteettoman toiminnan vuoksi sekä rahapoliittisista syistä olisi ollut tarkoituksenmukaisempaa soveltaa poikkeusta rajoitetummin.

11. Lisäksi EKP toteaa, että ehdotuksen mukaan edellä mainittuja muita yrityksiä, jotka laskevat liikkeeseen sähkörahaa ja joihin sovelletaan poikkeusta, ei katsottaisi luottolaitoksiksi. Tältä osin EKP korostaa, että direktiivin 2000/46/EY 1 artiklan 4 kohdan mukaan jäsenvaltioiden on kiellettävä henkilöitä tai yrityksiä, jotka eivät ole luottolaitoksia, harjoittamasta sähköisen rahan liikkeeseen laskemista. Euroopan unionin neuvosto totesi direktiiviä 2000/46/EY koskeneeseen ehdotukseen vahvistamassaan yhteisessä kannassa¹⁰, että vaikka jäsenvaltioilla on oikeus jättää soveltamatta tämän direktiivin joitakin tai kaikkia säännöksiä sekä direktiiviä 2000/12/EY, tämä ei vaikuta sähköisen rahan liikkeeseenlaskijoiden luonteeseen; ne ovat edelleen direktiivin 2000/12/EC 1 artiklan 1 kohdan 1 alakohdassa määriteltyjä luottolaitoksia. Lisäksi yhteisen kannan mukaan rahaviranomaisten toimivalta asettaa vähimmäisvarantovaatimuksia pysyy ennallaan. Kysymys siitä, minkä tyyppiset yritykset katsotaan luottolaitoksiksi, on tärkeä EKP:lle etenkin Euroopan keskuspankkijärjestelmän operaatioiden yhteydessä. Tältä osin EKP muistuttaa, että sillä on toimivalta päättää luottolaitosten osallistumisesta keskuspankkien maksujärjestelmiin sekä maksuvalmiusjärjestelmään, jotka ovat yhteisön rahapolitiikan instrumentteja.
12. EKP toteaa edelleen, että ehdotuksen yksityiskohtaisten perustelujen mukaan 150 euron enimmäismäärää sovelletaan ainoastaan sellaiseen sähköiseen rahaan, joka on tallennettu asiakkaalle annettavalle sähköiselle tietovälineelle. Tästä seuraa, että direktiivin 2000/46/EY 8 artiklan 1 kohdan mukaista 150 euron enimmäisrajaa ei sovellettaisi sellaisiin sähköisen rahan järjestelmiin, joissa on keskitetty tilijärjestelmä. Lisäksi yksityiskohtaisten perustelujen mukaan jos asiakkaalle luovutetun sähköisen rahan määrää seurataan liikkeeseenlaskijan tilijärjestelmässä asiakaskohtaisesti, sähköisen rahan enimmäismäärään sovellettaisiin asiakaskohtaista 3000 euron enimmäismäärää asiakastilillä. EKP muistuttaa, että direktiivissä 2000/46/EY edellytetään, että kun sähköistä rahaa lasketaan liikkeeseen direktiivin

¹⁰ Neuvoston yhteinen kanta direktiivin 2000/46/EC antamiseksi, EYVL C 26, 28.1.2000, s. 1.

mukaista poikkeusta soveltaen, sähköiseen tallennusvälineeseen tallennettavan sähköisen rahan enimmäismäärä on 150 euroa. Direktiivissä 2000/46/EY ei edellytetä, että sähköinen tallennusväline olisi annettava asiakkaalle eikä siinä myöskään viitata sellaiseen keskitettyyn järjestelmään, jossa asiakkaalle annetun sähköisen rahan määrää seurattaisiin. Siten EKP ehdottaa, että ehdotusta muutettaisiin siten, että 150 euron enimmäismäärää sovellettaisiin kaikkeen direktiivin mukaisen poikkeuksen perusteella liikkeeseen laskettuun sähköiseen rahaan riippumatta siitä, onko sähköinen raha annettu asiakkaalle tai käytetäänkö keskitettyä seurantajärjestelmää.

13. Ehdotuksen mukaisen kolmannen keinon osalta EKP toteaa, että Suomen voimassa olevassa lainsäädännössä ei säädetä pankkipalvelujen tarjoamisesta asiamiehen välityksellä eikä muustakaan toimintojen ulkoistamisesta, vaikka käytännössä tämä on ollut mahdollista. Ehdotuksen mukaan luottolaitoksella ja sijoituspalveluyrityksellä olisi oikeus käyttää liiketoiminnassaan asiamiestä. Asiamiehen välityksellä voitaisiin esimerkiksi tehdä laina- tai muita rahoitussopimuksia sekä sijoituspalvelujen tarjontaan liittyviä sopimuksia luottolaitoksen ja asiakkaan välillä. Ehdotuksen mukaisia ulkoistamista koskevia säännöksiä sovellettaisiin myös luottolaitoksen sisäisen valvonnan ja riskienhallinnan kannalta merkityksellisten tehtävien ulkoistamiseen. Sellaisten toimintojen, joilla merkitystä luottolaitoksen toiminnan vakaudelle, ulkoistamisella tarkoitettaisiin esimerkiksi toimintoja, joissa luottolaitoksen riskien hallinnan kannalta merkittäviä tietoja analysoidaan.

Ehdotuksen mukaan luottolaitoksen tai sijoituspalveluyrityksen on antaessaan liiketoimintansa asiamiehen hoidettavaksi huolehdittava siitä, että luottolaitos saa asiamieheltä jatkuvasti luottolaitoksen viranomaisvalvonnan, riskien hallinnan ja sisäisen valvonnan edellyttämät tarpeelliset tiedot. Luottolaitoksen on lisäksi huolehdittava siitä, että nämä tiedot voidaan luovuttaa edelleen Rahoitustarkastukselle. Luottolaitoksen on ilmoitettava Rahoitustarkastukselle aikomuksestaan harjoittaa liiketoimintaa asiamiehen välityksellä. Rahoitustarkastus voi kieltää asiamiehen käytön tai muun ulkoistamisen, mikäli se katsoo, että luottolaitoksen riskien hallinta tai sisäinen valvonta vaarantuu.

14. Ehdotuksella kokonaisuutena saattaa olla vaikutuksia maksujärjestelmien moitteettomaan toimintaan ja rahoitusmarkkinoiden vakauteen. EKP toteaa, että perustamissopimuksessa ja perussäännössä eurojärjestelmän¹¹, ja eurojärjestelmän jäsenenä toimivan Suomen Pankin, tehtäväksi uskotaan muun muassa maksujärjestelmien valvominen niiden moitteettoman toiminnan edistämiseksi, millä myötävaikutetaan rahoitusjärjestelmän vakauteen. EKP ja eurojärjestelmän kansalliset keskuspankit voivat tarjota palveluja ja EKP voi antaa asetuksia selvitys- ja maksujärjestelmien tehokkuuden ja vakauden varmistamiseksi yhteisössä ja kolmansien maiden kanssa. Lisäksi perustamissopimuksen sekä perussäännön mukaan eurojärjestelmä myötävaikuttaa luottolaitosten toiminnan vakauden valvontaan ja

¹¹ Eurojärjestelmällä tarkoitetaan EKP:tä ja niiden jäsenvaltioiden kansallisia keskuspankkeja, jotka ovat ottaneet euron käyttöön yhteisenä rahana.

rahoitusjärjestelmän vakauteen liittyvän toimivaltaisten viranomaisten politiikan moitteettomaan harjoittamiseen. Tämän vuoksi EKP pitää tärkeänä, että ehdotukseen sisällytettäisiin riittävät keinot ja menettelyt tiedon antamisesta Suomen Pankille seikoista, joilla saattaa olla tällaisia vaikutuksia.

EKP korostaa lisäksi, että keskuspankit ovat ainutlaatuisessa asemassa rahoitusjärjestelmän vakauden uhkien tunnistamisessa ottaen huomioon niiden perinteiset tehtävät järjestelmäriskin tarkkailussa, niiden raha- ja arvopaperimarkkinoiden sekä markkinainfrastruktuurien tuntemus sekä niiden rooli maksu- ja selvitysjärjestelmien valvojana. Tässä mielessä tiedon jakaminen eurojärjestelmän jäsenenä toimivan Suomen Pankin kanssa edistää järjestelmän vakauden tarkkailua ja ylläpitoa yhteisössä.

15. EKP toteaa edelleen, että ehdotuksen mukaan varojen vastaanottaminen yleisöltä ei rajoita Suomen Pankin oikeutta ottaa vastaan yleisöltä takaisinmaksettavia varoja. Direktiiviä 2000/46/EY ei sovelleta direktiivin 2000/12/EY 2 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuihin laitoksiin. Direktiivin 2000/12/EY 2 artiklan 3 kohdan mukaan puolestaan direktiiviä 2000/12/EY ei sovelleta jäsenvaltioiden keskuspankkeihin. Näin ollen EKP ehdottaa, että ehdotukseen lisättäisiin säännös, jonka mukaan sähköisen rahan liikkeeseenlaskemista koskevilla säännöillä ei rajoiteta Suomen Pankin oikeutta laskea liikkeeseen sähköistä rahaa.
16. EKP ei vastusta sitä, että toimivaltaiset kansalliset viranomaiset julkistavat tämän lausunnon.

Annettu Frankfurt am Mainissa 4 päivänä tammikuuta 2002.

EKP:n puheenjohtaja

[allekirjoitus]

Willem F. DUISENBERG